

חַת"ת לַשַּׁבַּת קוֹדֶשׁ פְּרֻשֶׁת אֲמוּר (בְּחוּ"ל קְדוּשִׁים) פְּרָקִי אָבוֹת - פְּרָק ג' ו' אִיּוֹה ה'תשפ"ב

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / שְׁבִיעִי עִם רִש"י

בְּפְרֻשֶׁת תְּצַוָּה, לוֹמְדִים עַל הַדְּלָקַת הַמְּנוּרָה עִם שֶׁמֶן זַיִת זָךְ, הַשֶּׁמֶן הָרָאוּשׁוֹן שִׁיּוּצָא מֵהַזַּיִת כְּאֲשֶׁר כּוֹתְשִׁים אוֹתוֹ. בְּחֲמֵשׁ הַיּוֹם לוֹמְדִים זֹאת שׁוֹב. רִש"י אוֹמֵר שֶׁבְּפְרֻשֶׁת תְּצַוָּה, לוֹמְדִים מִדּוּעַ צָרִיךְ מְנוּרָה בְּמִשְׁכָּן, וְרַק כָּאֵן, בְּפְרֻשֶׁת אֲמוּר, ה' מְצַוָּה לְקַיֵּם אֶת הַמְצַוָּה שֶׁל הַדְּלָקַת הַמְּנוּרָה.

ה' מְצַוָּה גַּם לְאֲפוֹת אֶת לֶחֶם הַפָּנִים וּלְהַנִּיחוֹ עַל הַשֶּׁלֶחַן. רִש"י אוֹמֵר הַלְחָמִים הָאֵלוּ הֵיוּ מְאֹד דְּקִים, לְכֵן הֵיוּ אֲבָנִים עַל הַשֶּׁלֶחַן כְּדִי לְהִגֵּן עֲלֵיהֶם שְׁלֵא יִשְׁבְּרוּ. אֲבָל הַלֶּחֶם שֶׁהִיָּה מִנַּח לְמִטָּה הִיָּה חַיִּב חֲלָה לְהִיּוֹת מִנַּח יִשִּׁירוֹת עַל הַשֶּׁלֶחַן כְּדִי לְקַיֵּם אֶת מַה שֶׁהַתּוֹרָה אוֹמֶרֶת, לְהַנִּיחַ אֶת הַלֶּחֶם עַל הַשֶּׁלֶחַן..

לִיד כָּל עֶרְמָה שֶׁל לֶחֶם הַפָּנִים, הַבְּהֵן הִיָּה מִנַּח תְּבַלִּין מִיַּחַד שֶׁנִּקְרָא לְבוּנָה, כְּמִתְנָה לַה'. הַלְחָמִים לֹא נִשְׂרְפוּ עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ, אֲלָא הַכֹּהֲנִים קִבְּלוּ אוֹתָם לְמֵאֲכָל. הַתְּבַלִּין הִיָּה נִשְׂרָף בְּמִקּוֹמָם, בְּשַׁבַּת, כְּאֲשֶׁר הוֹרִידוּ אֶת הַלְחָמִים מֵהַשֶּׁלֶחַן וְהַחֲלִיפוּ בְּלֶחֶם טָרִי.

כַּעַת הַתּוֹרָה מְסַפֶּרֶת עַל אָדָם בְּמִדְבָר שֶׁנֶּעֱנֶשׁ עַל מַה שֶׁעָשָׂה:

יְהוּדִי אֶחָד, בְּנֵה שֶׁל שְׁלוֹמִית בֵּת דְּבָרִי, נִיֶּסָה לְהַשְׂאִיר אֶת הָאֵהָל שְׁלוֹ בְּמִקּוֹם הַלֹּא מִתְאִים בְּמַחְנֵה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל חָנוּ עַל פִּי הַשֶּׁבִטִים שֶׁנִּקְבְּעוּ עַל פִּי הָאֲבָא. אֲבָל בְּגִלָּל שֶׁאֲבָא שֶׁל הַיְהוּדִי הַזֶּה הִיָּה מְצָרִי, הוּא לֹא יָכַל לְנִטוֹת אֶת אֵהָלוֹ בְּמִקּוֹם הָרְגִיל עִם כָּל הַשֶּׁבִטִים. הוּא נִיֶּסָה בְּכָל זֹאת, לְחַנוּת עִם הַשֶּׁבִט שֶׁל אֲמוֹ, שֶׁבִט דָּן. אֶחָד מִבְּנֵי הַשֶּׁבִט הִבִּיא אוֹתוֹ לְפָנֵי בֵּית הַדִּין שֶׁל מִשָּׁה רַבְּנּוּ, וּמִשָּׁה אָמַר שֶׁהוּא לֹא יִכּוֹל לְחַנוּת שָׁם.

רִש"י מְסַפֵּר מִדּוּעַ הַתּוֹרָה מְזַכֵּרָה אֶת שֵׁם אֲמוֹ: שְׁמָה רוֹמֵז לָנוּ שֶׁהִיא הִיָּתָה אוֹמֶרֶת שְׁלוֹם לְכָל אֶחָד (שְׁלוֹמִית מְלִשׁוֹן שְׁלוֹם) אֲפִילוֹ לְגִבְרִים, וְאֵהָבָה לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִם כּוֹלָם (בֵּת דְּבָרִי- מְלִשׁוֹן דְּבוּר). כִּיּוֹן שֶׁהִיא לֹא נִזְהָרָה עִם מִי הִיא מְדַבֶּרֶת, מְצָרִי אֶחָד הַכְּרִיחַ אוֹתָהּ לְהִתְחַתֵּן אִתּוֹ, וְנוֹלַד לָהֶם בֶּן, הַבֵּן הַזֶּה שֶׁבְּהַמְשָׁךְ "בְּרָךְ" אֶת ה'.

הָאָדָם הַזֶּה כָּעַס עַל מִשָּׁה. הוּא הִתְחִיל לְלַגֵּלַג עַל הַדְּבָרִים שֶׁה' אָמַר. הוּא אָמַר, "הָאֵם לֹא רָאוּי שֶׁמְלִךְ יֵאָכַל לֶחֶם טָרִי? הַלֶּחֶם שֶׁמִּנַּח עַל הַשֶּׁלֶחַן נֶאֱפָה רַק אֶחָת לְשַׁבּוּעַ! זֹאת אוֹמֶרֶת שֶׁה' מְקַבֵּל לֶחֶם קָר וְעֵבֶשׁ... (כְּמוֹבֵן, לֶחֶם הַפָּנִים נִשְׂאָר טָרִי וְחָם בְּמֵהָלֶךְ כָּל הַשַּׁבּוּעַ, זֶה הִיָּה אֶחָד מֵהַנְּסִים בְּמִשְׁכָּן). הוּא

החל לקלל בשם ה'.

בני ישראל אסרו אותו ושאלו את משה רבנו מה לעשות אתו. משה שאל את ה', ה' אמר לו מהו הענש המגיע לעברה כזו. אם אדם מקלל בשם ה', משתמש בשם ה' הכולל את ארבעת אותיות הויה, יש להרגו בסקילה.

בנוסף, ה' אמר למשה על עברות נוספות נוספות ועל הענשים שמגיע לאדם שעובר עליהם.

- אדם שהורג אדם אחר, נהרג על ידי בית דין.
- אדם שהורג בהמה שלא שיכת לו, חייב לשלם עליה.
- אדם שהזיק לאדם אחר, עליו לשלם לו סכום מסים כדי לפצות על מה שעשה לו.
- אדם שהזיק לבעל חיים חייב לשלם תמורתו.
- אדם שהזיק להוריו, נהרג על ידי בית דין.

ה' אמר למשה שהלכות אלו הם לכל בני ישראל, כולל הגרים.

משה למד את בני ישראל את כל המצוות, והם הרגו את בנה של שלומית בת דברי כפי שה' אמר.

תהלים / יום ו' לחדש פרקים ל"ה- ל"ח

בפרק ל"ז, אומר דוד המלך: "מה מצעדי גבר פוננו" - ה' מחליט לאן כל אדם ילך, ודרכו יחפץ" - והוא רוצה את הדרך שלו.

חסידות מלמדת אותנו שיש קשר בין שני הדברים. בגלל שה' רוצה את דרכו לכן הוא מחליט לאן כל אדם ילך. ה' שולח אותנו למקום כדי למלא את השליחות שלנו שם. לכן כשאנחנו מגיעים לאיזה מקום בהשגחה פרטית, עלינו לזכור שהגענו לשם כיון שה' הכין עבורנו תפקיד שם, ועלינו לוודא שאנו מבצעים אותו כראוי.

תניא / לקוטי אמרים פרק מ"ו (ו' איר שנה מעברת)

אתמול ספרנו משל שיכול להועיל לנו באהבת ה'. ספרנו על מלך שמוציא אדם עני מאשפתות, ומביא אותו עמו להיכל המלך לחדר הכי אישי ומחבק אותו. ברור שאותו עני יאהב מאד את המלך! כאשר שומעים את המשל הזה, חושבים לעצמנו, כמובן שנאהב את המלך! אתם יודעים מה? מה שה' עושה עבורנו זה אפילו יותר מאשר המלך במשל! בגלל שה' הוא לא סתם מלך רגיל, ה' הוא המלך של כל העולם כלו כולל כל המלכים, ולה' כל הדברים האלה הם בעצם כלום! תוכלו לנחש מה הדבר הנפלא שה' עשה עבורנו? האדמו"ר הזקן יגלה זאת בתניא של מחר!

היום יום / ו' איר

היום הוא היום העשרים ואחד לעמה.

ב"היום יום" של היום נראה משהו מיחד איך שכל דבר צריך לעזר לנו לעשות אהבת ישראל. החכמים אומרים שלפני שנפרדים מחבר יש לומר לו דבר הלכה. הרבנים מסבירים בחסידות את המשמעות של "הלכה".

המילה הלכה היא כמו הליכה. הנשמות נקראות מהלכים שהם הולכות קרוב יותר ויותר לה' (וזה מיחד אפלו יותר מאשר מלאכים שנקראים עומדים בגלל שהם לא יכולים להתקרב לה' כמו שהנשמה

יכולה).

איך יתכן שנשמות יכולות לעשות דברים שמלאכים לא יכולים? זאת בגלל הדברים הטובים שאנו עושים ובמיחד אהבת ישראל. הדבר גורם לנו להתקרב עוד יותר ועוד יותר לה'. לכן לפני שנפרדים מחברה יש לומר קטע מהתורה- ההלכה כמו המילה הליכה - משהו שיעזור לו שתהיה בו אהבת ישראל כדי שיוכל ללכת ולהתקרב יותר לה' באופן שרק הנשמה יכולה. פעמים רבות הרבי הראה לנו כיצד הלכות ברמב"ם עוזרות שיהיה לנו יותר אהבת ישראל.

ספר המצוות / מצות עשה ק"פ

המצוה היומית, **מצות עשה ק"פ** היא שאם בית הדין יכול להוכיח (באמצעות שני עדים) שהעדים הראשונים שקרו, הם נקראים "עדים זוממים".

בית הדין נותן להם את אותו ענש שהם נסו לגרם לאדם הנשפט לקבל.

ראובן ושמעון באו לבית הדין ואמרו שראו את משה עובר עברה ביום שלישי, והוא צריך לקבל מלקות. אבל לפני שבית הדין נתן מלקות למשה, שני עדים חדשים באו ואמרו שראובן ושמעון שקרו. הם לא ראו את משה עובר עברה ביום שלישי, בגלל שהם לא היו בעיר ביום הזה. אחרי שבדקו שזה באמת נכון, בית הדין נתן מלקות לראובן ולשמעון, היות וזה הענש שהם נסו לגרם שמשה יקבל.

רמב"ם / הלכות עדות פרקים כ', כ"א, כ"ב

ברמב"ם היום, מסיימים ללמד את הלכות עדות העוסקות בעדים בבית הדין.

פרק כ'- מלמדנו פרטים נוספים על המצוה היומית. בית הדין מעניש עדים ששקרו אם הוכח ששניהם שקרו ורק אחרי שבית הדין כבר פסק. אבל אפלו אם הם לא נענשים, היות וידוע שהם שקרנים, כבר לא יקבלו עוד את עדותם בבית הדין.

פרק כ"א- מלמד על המקרים בהם עדים זוממים (עדים שהוכח שהם שקרנים) צריכים לשלם כסף לאדם אודותיו שקרו:

אם העדים הזוממים שקרו ואמרו שראובן היה צריך לשלם חזרה 2000 ₪ בשבוע שעבר, וראובן אומר שהוא צריך לשלם זאת חזרה רק בשנה הבאה, העדים הזוממים חייבים לראובן כסף. הם משלמים לו כמה שיהיה שוה להשתמש ב2000 ₪ האלו במשך השנה.

פרק כ"ב- אחד הדברים שלומדים היום, הוא מה קורה כששתי קבוצות של עדים באות ואומרות דברים שונים. ולבית הדין קשה להחליט מי אומר את האמת. היות ובדאי אחת הקבוצות משקרת, אי אפשר תמיד לסמוך עליהם. זכרו שלרשע אסור להיות עד!

למשל, שתי קבוצות אנשים באו לבית הדין להעיד. קבוצה אחת מירושלים וקבוצה שניה מחברון. אם הם אמרים דברים שונים הרי שאחת הקבוצות משקרת! לכן אם אחד מאותם אנשים מירושלים, מגיע עם אחד האנשים מחברון והם מנסים להיות עדים על משהו אחר, לא מאמינים להם אפלו שאין דרך להוכיח שהם שקרו! זה מכיון שאחד מהם הוא בדאי שקרו, ולכן באמת אין כאן שני עדים.

דרכי החסידות / פרקי אבות פרק ב'

במשנה הראשונה בפרק ב', הפרק אותו לומדים השבוע, רבי (רבי יהודה הנשיא) אומר: איזוהי דרך ישרה שיבור לו האדם- כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם. הרבי אומר שזה מראה שכל

אחד מאתנו צריך לדאג שיש בו את שני הדברים.

1. שמה שעושה בעבודת ה' שלו הוא תפארת- משתפרים עוד ועוד בלמוד התורה וקיום המצוות.

2. גם יש לודא שעוזרים לאנשים אחרים להתקרב לה'.

אי אפשר לאחד בלא השני.

רבי יהודה הנשיא היה זה שאמר את המשנה הזו, כיון שהיה הנשיא- כמו הרבי- של כל היהודים. והיה עסוק בעזרה ליהודים אחרים והיה אפשר לחשב שאדם עם כזו שליחות חשובה, לא צריך לעבד בעבודת ה' של עצמו. אבל זה לא נכון, צריך ללכת לעשות מבצעים אבל גם לעבד על התפלה, הלמוד והמדות שלנו כדי שיהיו כמו שה' מצפה שיהודי יהיה.